

Nr 243.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till vissa ändringar i gällande tulltaxa m. m.; given Stockholms slott den 17 april 1936.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 17 april 1936.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden UNDÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anmäler efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena och chefen för handelsdepartementet fråga om revidering av gällande tullsatser för pälsverk och arbeten därav samt anför därvid följande:

Nu gällande tullsatser å pälsverk och arbeten därav äro i stor utsträckning fastställda såsom finanstullar eller tullar å umbärliga varor av lyxbetonad karaktär. Emellertid hava dessa tullsatser blivit av betydelse jämväl såsom skyddstullar. Inom landet förekommer nämligen numera uppfödning av pälsbärande djur, såsom får, kanin, mink (närts) och sällsynt räb (blå- och silverräb). Vidare är den svenska beredningsindustrien för pälsverk numera av ganska betydande omfattning, och körsnårsindustrien har i vårt land gamla anor. Dessa tre näringsgrenar hava i viss mån olika intressen med avse-

ende å pälsverkens gruppering och tullarnas avvägning. För dem, som uppföda pälsdjur, är det uppenbarligen ett tämligen allmänt önskemål, att de oberedda skinnen äro belagda med tull, under det att beredningsindustrien påyrkar tullfrihet i så stor utsträckning som möjligt för de oberedda och tullar för de beredda pälsverken. I körsnårsindustriens intresse ligger närmast, att tullarna å beredda pälsverk hållas låga, varemot tillfredsställande skydd kräves för tillverkningen av persedlar av pälsverk. Det statsfinansiella intresse, som anknyter sig till ifrågavarande tullar, är icke oväsentligt.

I skrivelse den 20 april 1934, nr 176, anhöll riksdagen, att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning angående en revidering av tullsatserna för pälsverk under beaktande av de olika berättigade intressen, som därav kunde beröras, samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kunde föranleda. Denna riksdagens anhållan var närmast föranledd av en inom andra kammaren väckt motion (nr 108), i vilken hemställdes, att riksdagen måtte besluta, att tullen å oberedda pälsverk helt borttoges och att en tull av 20 procent av värdet åsattes samtliga beredda, lösa pälsverk. I sitt utlåtande (nr 19) över nämnda motion framhöll bevillningsutskottet, bland annat, dels att de principiella betänkligheter, som gjorde sig gällande mot tillämpning av värdetullar, förtjänade särskilt beaktande i fråga om varuslag med så svårbedömbart värde som pälsverk, dels ock att, då värdet åtminstone beträffande de finare slagen företrädesvis låge i de råa skinnen, dessas värde i berett tillstånd icke kunde vara utslagsgivande för beredningsindustriens behov av tullskydd. Till utskottet ingivna framställningar från vissa sammanslutningar inom ifrågavarande branscher utvisade emellertid, att frågan utom för beredningsindustrien hade sådan betydelse även för andra näringsgrenar, att en utredning beträffande tullsatserna och uppdelningen i tullhänseende borde omfatta såväl oberedda som beredda, lösa pälsverk samt arbeten därav.

Genom beslut den 28 september 1934 anbefallde Kungl. Maj:t generaltullstyrelsen att verkställa den av riksdagen begärda utredningen samt inkomma med utlåtande och förslag i ämnet.

I anledning härav har generaltullstyrelsen efter verkställd utredning i skrivelse den 23 januari 1935 avgivit utlåtande och förslag angående en revidering av tullsatserna för pälsverk. Därvid har styrelsen meddelat, att styrelsen för att erhålla närmare kännedom om de olika näringsgrenarnas önskemål hållit överläggningar med representanter för desamma var för sig, varjämte de uppkomna spörsmålen dryftats vid sammanträde med på en gång närvarande representanter för sammanslutningar och företag inom såväl pälsdjursuppfödningen som pälsverksberedningen och pälsvarutillverkningen.

Innan jag övergår till att redogöra för innehållet av generaltullstyrelsens utlåtande torde böra lämnas en översikt av de bestämmelser för tulltaxeringen av oberedda och beredda pälsverk samt arbeten därav, som nu gälla och vilka återfinnas dels i tulltaxan, dels i särskilda författningar angående tilläggstullar. Dessa bestämmelser hava följande innehåll:

Tull-taxenr	Statistiskt nr	Varuslag	Tull för 100 kg. kronor	Tilläggs-tull för 100 kr. kronor
306	675	Pälsverk: oberedda: av får, gasell, get, hjort, hund, isbjörn, katt, ren, rådjur, schakal, varg och älg; ävensom av räv och säl, ej hänförliga till nr 307 (676) <i>Anm.</i> Såsom pälsverk av får anses icke astrakan, persian, s. k. halvpersian och tibet, ej heller s. k. Salzelle.	fria	
307	676	av bäver, chinchilla, hermelin, mård, närts, persian, vit-, blå-, svart-, silver- och korsräv, sobel, äkta säl samt utter N	350:—	15:—
308	677	andra slag N	150:—	
309	678	beredda, lösa: av får, gasell, get, hjort, hund, häst- eller nötkreatur, isbjörn, katt, ren, rådjur, schakal, varg och älg; ävensom av räv och säl, ej hänförliga till nr 311 (nr 680) N	25:—	
310	679	av kanin eller hare N	300:—	
311	680	av bäver, chinchilla, hermelin, mård, närts, persian, vit-, blå-, svart-, silver- och korsräv, sobel, äkta säl samt utter N	600:—	15:—
312	681	andra slag N Arbeten av pälsverk: beredda, hopsyddas skinn samt delvis bearbetade persedlar, foder, tillskurna besättningar, bräm och mattor med eller utan sömnadsarbete härunder inbegripna:	300:—	
313	682	av får, gasell, get, hjort, hund, häst- eller nötkreatur, isbjörn, katt, ren, rådjur, schakal, varg och älg; ävensom av räv och säl, ej hänförliga till nr 314 (683) N	300:—	
314	683	av bäver, chinchilla, hermelin, mård, närts, persian, vit-, blå-, svart-, silver- och korsräv, sobel, äkta säl samt utter N	1,100:—	15:—
315	684	andra slag, konstgjorda svansar härunder inbegripna N	550:—	
316	685	fullfärdiga persedlar, ej särskilt nämnda, med pälsverk till övertyg eller foder: av får, gasell, get, hjort, hund, häst- eller nötkreatur, isbjörn, katt, ren, rådjur, schakal, varg och älg; ävensom av räv och säl, ej hänförliga till nr 319—320 (688—689) E	600:—	

Tull-taxe-nr	Statis-tiskt nr	V a r u s l a g	Tull för 100 kg. kronor	Tilläggs-tull för 100 kr. kronor
317	686	av kanin eller hare: med övertyg eller foder av spånads- vara, innehållande silke E	1,100:—	
318	687	andra E av bäver, chinchilla, hermelin, mård, närts, persian, vit-, blå-, svart-, sil- ver- och korsräv, sobel, äkta säl samt utter: med övertyg eller foder av spånads- nadsvara, innehållande silke . . E	900:—	
319	688	andra slag: med övertyg eller foder av spånads- vara, innehållande silke E	1,650:—	15:—
320	689	andra E	1,450:—	15:—
321	690	med övertyg eller foder av spånads- vara, innehållande silke E	1,100:—	
322	691	andra E <i>Anm. till nr 316—318 (685—687) och 321—322 (690—691). Till dessa num- mer eljest hänförliga persedlar skola, om de äro försedda med krage, upp- slag eller annan besättning av päls- verk av i nr 311 (680) angivna slag, tulltaxeras efter vad i nr 319—320 (688—689) stadgas.</i>	900:—	

Enligt de ursprungliga bestämmelserna i 1911 års tulltaxa voro alla slags oberedda pälsverk fria från tull. Beredda lösa pälsverk av får, get, ren, hund, varg, vanlig räva, katt eller häst- eller nötkreatur voro belagda med en tull av 25 öre för kilogram, av sibiriskt lamm (ej persian), tibet, hamster, murmel, nutria, bisam, kanin eller hare med en tull av 50 öre för kilogram, samt gruppen »andra slag» med en tull av 1 krona för kilogram. Beredda hopsydda skinn voro uppdelade i två grupper, den ena omfattande samtliga ovan särskilt uppräknade slag av pälsverk jämte konstgjorda svansar, allt med en tull av 3 kronor för kilogram, och den andra gruppen »andra slag» med tull av 6 kronor för kilogram. För de fullfärdiga persedlarna gällde samma uppdelning som nyss nämnts med tullsatser av 6 resp. 9 kronor för kilogram.

Den förut omförmälda tullfriheten för alla slag av oberedda pälsverk var rådande till år 1921. Under detta år vidtogos emellertid åtskilliga ändringar i tullhänseende beträffande artiklar av mera lyxbetonad karaktär och i samband därmed infördes tull å oberedda pälsverk av andra djur än får, get, ren, hund, varg, vanlig räva, katt, häst- och nötkreatur. Tullen fastställdes till följande belopp, nämligen för oberedda skinn av sibiriskt lamm (ej persian), tibet, hamster, murmel, nutria, bisam, kanin eller hare till 2 kronor 50 öre för kilogram och för de övriga, vilka sammanfördes i gruppen »andra slag», till 5 kronor för kilogram. Redan vid 1922 års riksdag sänktes näm-

da tullsatser, den förra till 1 krona 50 öre och den senare till 3 kronor 50 öre för kilogram, varjämte i taxan infördes en bestämmelse därom, att tullen för oberedda skinn av kanin och hare med kvarsittande huvud och tassar skulle utgå med endast 75 öre för kilogram. Vidare överfördes till den tullfria gruppen skinn av vanlig säl, hjort, älg, rådjur och gasell. Under åren 1926 och 1927 genomfördes även vissa ändringar, vilka delvis föranleddes av handels- och sjöfartstraktaten med Tyska riket den 14 maj 1926. Oberedda pälsverk av kanin och hare blevo därvid åter fria från tull.

I anslutning till tulltaxeändringen år 1921, varigenom vissa råa skinn belades med tull, höjdes tullen för beredda pälsverk av sibiriskt lamm etc. från 50 öre till 3 kronor och tullen för gruppen »andra slag» från 1 krona till 6 kronor för kilogram. Samtidigt vidtogos mot förut berörda ändringar i gruppindelningen svarande omgrupperingar och ändringar av tullsatserna för arbeten av pälsverk. En längre gående differentiering i tullbeskattningen av dessa arbeten visade sig emellertid påkallad, och vid 1922 års riksdag åsattes persedlar med övertyg eller foder av hel- eller halvsiden en tull, som med 2 kronor för kilogram översteg tullen å motsvarande persedlar med övertyg eller foder av annat spånadsämne. Någon sådan uppdelning av tullen för den lägst beskattade gruppen (av får, get etc.) vidtoges emellertid ej.

Såsom framgår av den förut återgivna uppställningen rörande nu gällande bestämmelser för tulltaxeringen av pälsverk och arbeten därav äro pälsverken med vissa undantag indelade på det sätt, att de enklaste och de mest värdefulla slagen sammanförts i olika grupper. De övriga inrymmas i rubriken »andra slag», vilken alltså i stort sett omfattar sådana pälsverk, som kunna räknas till mellankvaliteterna. Anledningen till att man övergått till denna indelning, som grundar sig på förslag av 1925 års tulltaxerevision, är närmast den, att de förutvarande bestämmelserna, enligt vilka samlingsrubriken (»andra slag») var åsatt den högsta tullsatsen, visat sig i många fall leda till ett mindre tillfredsställande resultat. Pälsverk, som icke varit föremål för någon mera betydande import och av denna anledning icke ansetts böra särskilt omnämnas i tulltaxan, ävensom i marknaden nytillkomna, mindre värdefulla pälsverk drabbades nämligen ofta av en alltför hög beskattning.

Den tilläggstull av 15 procent å varuvärdet, som gäller för under tulltaxenr 307, 311, 314, 319 och 320 upptagna slag av pälsverk och arbeten därav, tillkom år 1932 och åsattes med hänsyn till dessa pälsverks mera lyxbetonade karaktär. Till komplettering härav infördes i körsnärsindustriens intresse enligt beslut av 1934 års riksdag samma tilläggstull för klädespersedlar av spånadsvara med besättning eller garnering av dessa pälsverk. Härjämte intogs i taxan en föreskrift därom, att alla slags fullfärdiga persedlar av pälsverk med besättning av sådant pälsverk, som är underkastat tilläggstull, skola tulltaxeras efter vad som är stadgat för persedlar av det material, som ingår i besättningen.

I anslutning till de olika intressen rörande tullskydd, som enligt vad förut nämnts äro rådande på förevarande område, och med anknytning jämväl till tulltaxans uppdelning av pälsverken har *generaltullstyrelsen* i sin utredning grupperat de olika uppkomna spörsmålen under rubrikerna oberedda pälsverk, inhemsk pälsverksberedning och arbeten av pälsverk, varjämte styrelsen i en särskild avdelning behandlat frågan om förekommande tilläggstullar.

Oberedda pälsverk. Beträffande dessa slag av pälsverk har styrelsen inledningsvis framhållit, att de ändrade förhållanden, som inträtt sedan tull å oberedda pälsverk år 1921 infördes, föranledde därtill, att frågan om tullen å oberedda pälsverk numera måste bedömas jämväl med hänsyn tagen till den inhemska pälsdjursuppfödningens berättigade intressen. Vid sin redogörelse för de olika intressen, som här äro att beakta, har generaltullstyrelsen skilt mellan tre intressegrupper, nämligen de som företrädades av representanter för fåraveln, för kaninuppfödningen och för uppfödningen av djur, t. ex. mink (närts) och sällsynt räva (blå- och silverräva), vilka lämna ädlare pälsverk. Styrelsen har i detta sammanhang anført bland annat följande:

Fårskinn. Under utredningen hade svenska fåravelsföreningen framställt yrkande om att oberedda får- och lammskinn måtte beläggas med tull, varvid tullsatsen föreslagits att utgå antingen efter värdet å de råa skinnen eller efter dessas vikt, och hade i förstnämnda fall föreslagits en värdetull av 20 procent. Av vad som framkommit vid överläggningarna med representanter för de olika intressen, som här gjorde sig gällande, hade styrelsen erhållit den uppfattningen, att den svenska fåraveln beträffande pälsverksproduktionen under senare år gått avsevärt framåt samt att såsom följd av det målmedvetna arbete, som för närvarande nedlades på detta område, ännu bättre resultat kunde förväntas. Då emellertid endast en ringa del av de svenska skinnen vore användbara till pälsverk, skulle en tull å oberedda fårskinn för att bli va nämnvärd betydelse för prisbildningen å de inhemska skinnen behöva omfatta även sådana skinn, som vore avsedda för garveriindustrien. Införandet av tull å denna viktiga råvara skulle emellertid nödvändiggöra ändring av tullsatserna för läder och skinn. Vid sådant förhållande ansåge styrelsen sig icke kunna förorda införandet av ett tullskydd för oberedda fårskinn oavsett dessas användning. Då vidare den svenska fåraveln endast i begränsad omfattning kunde förse den inhemska pälsvaruindustrien med råvara och stora svårigheter skulle uppstå att vid importtillfället särskilja oberedda fårskinn allt eftersom de kunde få användning för pälsverksberedning eller för garveriändamål, ansåge styrelsen sig icke heller kunna förorda att fårskinn, avsedda till pälsverksberedning, åsattes tull.

Kaninskin. Den inhemska kaninuppfödningen hade under de senaste åren utvecklats gynnsamt och vore av särskild betydelse såsom binäring till det mindre lantbruket. Tidigare hade köttproduktionen varit det väsentliga för kaninuppfödningen och pälsverksproduktionen av underordnad betydelse. Enligt vad de av generaltullstyrelsen hörda representanterna framhållit ansåges emellertid numera, att rörelsen icke kunde bli räntabel, om den inriktades endast på köttproduktion. Att kaninuppfödningen utgjorde en uppåtgående näringsgren framginge därav, att medan under 1932 års säsong, omfattande vinterhalvåret 1932—1933, 4,000 kaniner slaktats, antalet slaktade djur för halva säsongen 1934 uppgått till 55,000 och under hela 1934 års säsong beräknades uppgå till 100,000 å 150,000. Den

ojämförligt största delen av de oberedda skinnen exporterades, och endast en obetydlig del bereddes inom landet. Med hänsyn härtill hade tullen, som nu utgjorde 150 kronor för 100 kilogram, endast ringa betydelse för avsättningen av de svenska kaninskinnen. Under hänvisning härtill hade de inhemska beredarna och pälsvarufabrikanterna påyrkat en betydande nedsättning i tullen.

Med hänsyn till kaninuppfödningens betydelse såsom binäring till lantbruket och då ändrade förhållanden på exportmarknaden för såväl kött som skinn av kaniner kunde medföra, att den inhemska marknadens konsumtion av skinn kunde bliva av verklig betydelse för kaninuppfödningens bestånd och fortsatta utveckling, ansåge generaltullstyrelsen, att vid föreliggande tullfrågas bedömande ej alltför stort avseende borde fästas vid det nuvarande läget. Även om styrelsen av anförda skäl icke ansåge sig böra tillstyrka de framställda kraven på generell nedsättning av nu utgående tull för oberedda kaninskinn, ville styrelsen dock förorda en viss modifiering av tullsatsen. De svenska skinnen fördes i marknaden renskurna, d. v. s. med huvud och tassar borttagna, under det att oberedda kaninskinn, som inköptes i utlandet, i stor utsträckning hade huvud och tassar kvarsittande. Nämnade delar, som ur produktionssynpunkt vore praktiskt taget värdelösa, förtyngde emellertid skinnets i avsevärd grad. Före ikraftträdandet av den svensk-tyska handelstraktaten av år 1926 hade, såsom förut anförts, tullen för skinn med kvarsittande huvud och tassar utgått med endast halva beloppet, d. v. s. 75 kronor för 100 kilogram, och styrelsen funne sig böra föreslå, att den tidigare gällande tullnedsättningen för kaninskinn med fastsittande huvud och tassar återinfördes. Till undvikande av en allt för långtgående uppdelning av tulltaxenumren syntes bestämmelsen i likhet med vad tidigare varit fallet böra inflyta i taxan i form av en anmärkning.

Ädlare pälsverk. Uppfödningen av djur, vilka lämnade ädlare pälsverk, hade erhållit större omfattning under de senare åren, så att densamma numera kunde fylla landets behov av pälsverk av nämnda slag. En väsentlig del av produktionen försålles till utlandet. På grund härav hade de av styrelsen hörda representanterna förklarat, att tullen å oberedda skinn icke hade någon betydelse ur uppfödarsynpunkt och även påyrkat dess borttagande.

Beträffande sådana oberedda pälskinn, för vilka något intresse av tull icke gjorde sig gällande inom landet, ville styrelsen erinra därom, att de nuvarande tullarna införts uteslutande för att möjliggöra en högre beskattning av beredda pälsverk och arbeten därav. I propositionen nr 366 till 1921 års riksdag återgäves ett uttalande av dåvarande tull- och traktatkommitténs tullavdelning rörande tullen å oberedda pälsverk. I sagda uttalande framhöles, att någon nämnvärd tullinkomst icke torde vara att beräkna av de föreslagna tullarna å oberedda skinn, enär större delen av de skinn, som infördes till riket, utfördes till Tyskland för beredning och sedermera återinfördes därifrån. Avsikten med de föreslagna tullsaterna vore följaktligen endast att möjliggöra en högre tullbeskattning av de beredda skinnen utan att införa någon högre skyddstull. Denna synpunkt gjorde sig i särskild grad gällande, då fråga vore om dyrbara pälsverk. Det syntes styrelsen även oegentligt att bibehålla tullsaterna å vissa slag av de billigare oberedda pälsverken, om de ädlare gjordes tullfria.

Efter denna redogörelse har generaltullstyrelsen beträffande under tulltaxenr 308 fallande oberedda pälsverk framhållit, att i fråga om dessa — med bortseende från de förut behandlade kaninskinnen — något inhemskt

uppfödarintresse för bibehållande av tullen icke föreläge. Från den inhemska beredningsindustriens sida hade yrkande framställts om tullens borttagande, vilket skulle äga särskilt intresse beträffande pälsverk av skunk, wallaby, murmel, opossum och bisam, som i jämförelsevis stor utsträckning vore föremål för beredning inom landet. Såsom motivering för den påyrkade tullfriheten hade — anför styrelsen vidare — bland annat framhållits följande:

De svenska grossisterna inköpte i regel skinnen i oberett tillstånd, varefter skinnen lagrades i utlandet för att efter hand antingen hemföras eller säljas till annat land. Att skinnen icke omedelbart hemfördes hade ofta sin grund däri, att de råa skinnen droge tull. Då partierna lagrades i utlandet, låge det nära till hands för grossisterna att låta bereda skinnen, innan de hemfördes, i synnerhet som tullskillnaden mellan oberedda och beredda skinn vore obetydlig. För kaninskinns blev tullen till och med i regel avsevärt lägre, om skinnen infördes beredda, än om de importerades råa. Medgäves tullfrihet för oberedda skinn, skulle dessa i långt större utsträckning för sortering och dylikt införas till Sverige och lagras härstädes i avvaktan på förbrukning eller försäljning till annat land. Härigenom skulle de svenska beredarna vinna ökade möjligheter att erhålla arbete.

För egen del erinrar generaltullstyrelsen i detta sammanhang om vad styrelsen anført beträffande principfrågan om tull eller tullfrihet å oberedda skinn samt framhåller, att beredarnas intresse att vinna ökade arbetstillfällen visserligen förtjänade beaktande men att detta intresse syntes böra tillgodoses genom en lämpligare avvägning av tullsatserna för oberedda respektive beredda skinn och ej genom införande av tullfrihet för de förstnämnda.

Generaltullstyrelsen har därefter vidrört frågan om *pälsverkens uppdelning i tulltaxan* och i samband därmed tagit ställning till två förslag, som beröra icke blott oberedda pälsverk utan även övriga grupper av pälsverk och arbeten därav och vilka avse en ändrad tulltaxering av pälsverk av rävar, annan än vit-, blå-, svart-, silver- och korsrävar, ävensom av persian samt arbeten av dylika pälsverk. Generaltullstyrelsen har därvid anført i huvudsak följande:

Pälsverk av rävar, annan än vit-, blå-, svart-, silver- och korsrävar, vore för närvarande upptagna bland de lägst tullbeskattade pälsverken. Härunder fölle sålunda vanlig rödrävar och skinn av t. ex. japansk, mongolisk, turkisk och patagonisk rävar. Då dessa skinn med hänsyn till såväl värde som användning närmast vore jämställda med de skinn av mellankvaliteterna, vilka vore hänförliga till gruppen »andra slag», hade styrelsen ansett sig böra biträda ett framställt förslag att ur tulltaxenr 306, 309, 313 och 316 utesluta skinn av rävar.

I fråga om pälsverk av persian, som enligt nu gällande bestämmelser vore hänförliga till de högst tullbeskattade pälsverken, hade framställning gjorts, att de måtte överföras till gruppen »andra slag». Som motivering härför hade i huvudsak hänvisats till de svårigheter i tulltekniskt hänseende, som föreläge vid särskiljandet avelpersian från närbesläktade skinn, s. k. halvpersian, vilka senare för närvarande fölle under »andra slag». Enligt de bestämmelser, som gällt före 1926 års svensk-tyska handelstraktat, skulle pälsverk av persian i tullhänseende skiljas från halvpersian eller, såsom varan vid denna tid benämnts i tulltaxan, »sibiriskt lamm, ej persian».

Genom nämnda traktat hade persian utbrutits ur den högst tullbeskattade gruppen, men artikeln hade återförts dit i samband med de tulländringar, som vidtagits av 1933 års riksdag, sedan handelstraktaten upphört att gälla. Skillnaden mellan hel- och halvpersian vore emellertid i gränsfall synnerligen svårbestämbar, alldenstund frågan i vissa fall endast gällde olika sorteringar av lammskinn från samma fårras, det s. k. fettsvansfåret (karakul). Styrelsen ansåge, att de tulltekniska svårigheterna vore av sådan art, att en ändring i tulltaxan borde komma till stånd. Då ett överförande av halvpersian till den högst tullbeskattade gruppen, särskilt med hänsyn till värdet å lägre kvaliteter av nämnda pälsverk men även ur tulltekniska synpunkter, icke kunde förordas, ansåge styrelsen sig böra biträda förslaget att ur tulltaxenr 307, 311, 314, 319 och 320 utesluta pälsverk av persian och arbeten därav, vilka då skulle komma att falla under gruppen »andra slag».

Inhemsk pälsverksberedning. I fråga om den inhemska pälsverksberedningens läge har generaltullstyrelsen anfört i huvudsak följande.

Sedan omkring 25 år tillbaka har inom landet funnits en beredningsindustri för pälsverk. Nämnda industri var till en början av obetydlig omfattning, men rörelsen utvidgades under krigstiden avsevärt. För närvarande beredas huvudsakligen skinn av får, lamm, kanin, kalv, föl, skunk, opossum, bisam och räb. Får- och lammskinnen och i viss utsträckning även kaninskinnen inköpas i regel av fabrikerna såsom oberedda och försäljas sedermera i berett tillstånd. Beredningen för grossisters och pälsvarufabrikers räkning (långodsberedningen), som har den största betydelsen för industrien, omfattar främst skunk, opossum, bisam, räb, kalv och föl. I mindre utsträckning beredas även skinn av utter, bäver, mullvad och säl, vartill komma av mindre företagare och enskilda personer till beredning och färgning inlämnade skinn av olika slag.

I fråga om den del av tillverkningen, för vilken fabrikerna själva inköpa de råa skinnen, tillgodoses behovet dels inom landet och dels genom import. De svenska fårskinnen beredas huvudsakligen för användning till mattor, fällar, militärpälsar och dylikt. Av får- och lammskinn införs bland annat italienska, spanska, argentinska och finska skinn, av vilka genom olika beredningssätt erhållas skinn för mattor, pälskappor, mössor, besättningar m. m. Av den inhemska produktionen av kaninskinn hava de svenska berederierna hittills icke förbrukat någon större del. Den svenska beredningsindustrien har såsom konkurrenter främst de stora världsindustrierna inom branschen, belägna i Tyskland och Frankrike. Enligt vad som framhållits gäller det här icke endast en priskonkurrens utan även bortarbetandet av en uppfattning inom den svenska pälsvaruhandeln, som de inhemska beredarna icke tillerkänna berättigande, nämligen att vissa skinnslag (kanin, bisam etc.) endast kunna erhålla en förstklassig beredning i nämnda länder. I fråga om färgningen har den svenska industrien haft att övervinna stora svårigheter men kan numera anses hava kommit därhän, att i stort sett lika god färgning av standardskinn kan utföras i Sverige som i utlandet.

De merkostnader, som den inhemska beredningsindustrien i första hand har att räkna med i förhållande till utlandet, äro högre arbetslöner. Vidare nödgas de svenska företagen betala avsevärt högre priser än de tyska för färger och vissa kemikalier, ifråga om vilka de tyska fabrikanterna äro så gott som allenahärskande. Enligt vad som uppgivits har en i detta avseende verkställd undersökning givit till resultat, att de för svenska beredarna tilllämpade prisen äro omkring dubbelt så höga som de i Tyskland gällande. Härtill kommer, att de utländska konkurrentfabrikerna i regel äro betydligt större företag än de svenska, varigenom de förras allmänna omkostnader bliva lägre.

Generaltullstyrelsen har framlagt vissa siffror beträffande importen av beredda pälswerk men samtidigt framhållit, att några slutsatser rörande den inhemska beredningsindustriens konkurrensförmåga näppeligen låte sig dragas därav. I fråga om beredningsindustriens behov av tullskydd har styrelsen därefter anfört bland annat följande:

En av styrelsen företagen beräkning av det nettotullskydd, som nu gällande tullsatsen innebure för industrien, syntes i stort sett bekräfta riktigheten av den uppfattning, som fabrikanterna gjorde gällande, nämligen att det nuvarande tullskyddet vore lågt, och vad särskilt anginge kaninskinns hade såsom resultat av den verkställda beräkningen angående nettotullskyddet erhållits en negativ siffra, varvid förutsatts, att de råa skinnen infördes med kvarsittande huvud och tassar, vilket i regel torde vara förhållandet.

För pälswerk, som underginge såväl beredning som färgning, syntes färgningskostnaden i regel vara dubbelt så hög som kostnaden för själva beredningen. En fullt rättvis avvägning av tullskyddet skulle sålunda kunna vinnas endast på det sätt, att olika tullsats fastställdes för pälswerken allt efter som de undergått endast beredning eller såväl beredning som färgning. En dylik uppdelning skulle emellertid medföra en allt för långt gående specifikation i tulltaxan och komme även att leda till svårigheter i tulltekniskt hänseende, varför styrelsen icke ansåge sig kunna förorda ett förslag i sådan riktning. I detta sammanhang finge även framhållas, att allt för stor hänsyn icke kunde tagas till förut omnämnda höga priser för de svenska förbrukarna å färger och kemikalier, alldenstund dessa till största delen finge tillskrivas rådande valutaförhållanden och andra liknande omständigheter och syntes fördensskull icke lämpligen kunna eller böra utjämnas genom förhöjda tullsats av mera bestående karaktär.

Generaltullstyrelsen har vidare i detta sammanhang erinrat om att representanter för den svenska beredningsindustrien i skrivelse i februari 1934 till riksdagens bevillningsutskott hemställt, att beredda lösa skinn av får, lamm, häst- och nötkreatur måtte utbrytas ur tulltaxenr 309, med tull av 25 kronor för 100 kilogram, och tillsammans med pälswerk av kanin åsättas en tull av 500 kronor för 100 kilogram. Denna hemställan hade motiverats därmed, att kostnaderna för skinnens beredning vore synnerligen höga. I fråga om får- och lammskinns exempelvis motsvarade dessa kostnader omkring 50 procent av skinnvärdet. Enahanda yrkande hade sedermera framförts även beträffande vissa beredda lösa pälswerk av säl (white coats och s. k. blåackar).

Beträffande dessa framställningar har generaltullstyrelsen nu anfört:

De slag av pälswerk, som avsågos i nämnda framställningar, nyttjades av den stora allmänheten och kunde näppeligen räknas till de mera lyxbetonade. Styrelsen funne därför, att viss försiktighet borde iakttagas vid en höjning av tullen för dessa artiklar. Vissa slag av lammskinns syntes visserligen vara att betrakta såsom lyxbetonade varor, och anledning skulle sålunda föreligga att jämställa dessa skinn med pälswerk av mellankvaliteten (»andra slag»). Ett särskiljande i tulltekniskt hänseende av lamm- och fårskinns syntes emellertid möta stora tulltekniska svårigheter. Ehuru berednings- och färgningskostnaderna kunde växla för olika skinnsorter, hölle styrelsen vidare före, att — för undvikande av en allt för långt gående specificering i tulltaxan —

alla slag av beredda, lösa pälswerk av tullfri råvara fortfarande borde sammanföras i ett tulltaxenummer med enhetlig tullsats. Den verkställda utredningen syntes emellertid tala för att tullen, som nu utgjorde 25 kronor för 100 kilogram, vid en ändring icke borde fastställas till lägre belopp än 150 kronor. Med hänsyn till de höga manufakturingskostnaderna och den vid beredningen uppkommande stora vikt förlusten (omkring 30 procent) syntes i fråga om de slag av pälswerk, som fölle under tulltaxenr 310 och 312, en höjning av tullen från 300 till 400 kronor för 100 kilogram få anses motive-rad. Dessa högre tullsatser skulle enligt de uppgifter, som inhämtats, lämna ett nettotullskydd, motsvarande 13—15 procent av de sammanlagda berednings- och färgningskostnaderna.

Beträffande de till tulltaxenr 311 hänförliga beredda pälswerken har generaltullstyrelsen anfört följande:

I fråga om ädelpälswerken hade några för hela gruppen representativa uppgifter rörande beredningskostnaderna icke kunnat erhållas, beroende på att den beredning av dylika pälswerk, som förekomme inom landet, i allmänhet avsåge endast ett mindre antal skinn. Med hänsyn till den större omsorg, som måste nedläggas vid arbetet med dessa mera dyrbara skinn, finge man emellertid här räkna med att kostnaderna i allmänhet bleve högre än för övriga slag av pälswerk. För ett skinn av silverräv, vägande i berett tillstånd 0.4 kilogram, utgjorde beredningspriset sålunda omkring 4 kronor. Ehuru tullen å beredda skinn enligt tulltaxenr 311 — 600 kronor för 100 kilogram — för närvarande icke vore av någon större betydelse för den svenska beredningsindustrien, syntes för bibehållande av en lämplig relation mellan tullarna å olika slag av pälswerk en ökning av tullen å övriga beredda pälswerk likväl böra föranleda viss höjning av förstnämnda tull, förslagsvis till 800 kronor.

Under erinran att jämlikt 9 § i tulltaxeförordningen pälswerk, som i berett skick utföras till utlandet för att därstädes undergå färgning, vid återinförseln under vissa omständigheter må utlämnas mot en tull, motsvarande 15 procent av bearbetningskostnaden, har generaltullstyrelsen meddelat, att representanter för den inhemska beredningsindustrien, under åberopande av att den svenska industrien hade att erlagga avsevärt högre priser å färger och kemikalier än vissa utländska konkurrenter, hemställt, att nämnda procentsats måtte höjas till minst 30. För egen del har generaltullstyrelsen därom anfört:

Enligt styrelsens mening syntes man näppeligen kunna tillmäta de högre färg- och kemikaliepriserna sådan betydelse. Det vore att märka, att den inhemska industrien åtnjöt ett visst skydd jämväl därigenom, att en färgning i utlandet vore förbunden med vissa högre omkostnader, avseende frakt och dylikt, än bearbetningen inom landet. I detta sammanhang borde ock tagas i betraktande, att, även om de inhemska företagen under senare år gjort avsevärda framsteg i tekniskt hänseende, åtskilligt ännu torde återstå, innan de i full utsträckning kunde upptaga konkurrensen med de främsta företagen i utlandet. All fantasifärgning liksom även färgning av vissa skinnsorter måste därför alltjämt verkställas utomlands. Med hänsyn härtill ansåge styrelsen sig icke böra förorda någon ändring i nu gällande tullbestämmelser beträffande beredda pälswerk, som återinfördes efter att i utlandet hava undergått färgning.

Arbeten av pälsverk. De av kommerskollegium publicerade redogörelserna för Sveriges industriella produktion innehålla följande uppgifter angående den inhemska tillverkningen av pälsverksarbeten under åren 1931—1934:

	År 1931	År 1932	År 1933	År 1934
Arbeten av pälsverk:				
beredda, hopsyddas skinn, foder m. m. st.	170,000	153,000	83,300	86,300
värde kr.	1,387,954	1,506,006	1,010,084	843,222
fullfärdiga persedlar:				
pälsar st.	11,700	10,984	7,365	9,500
värde kr.	3,451,332	2,559,154	2,163,110	2,724,102
päls garnityr, boor, kragar o. d. st.	50,625	46,790	33,700	31,560
värde kr.	2,535,655	1,656,765	1,278,312	1,143,649
päls mössor st.	42,225	35,096	30,236	37,672
värde kr.	774,023	620,142	495,940	636,118
ej specificerade arbeten värde kr.	195,233	89,388	93,748	99,157
värde kr.	8,344,197	6,431,455	5,041,194	5,446,248

Importen av arbeten av pälsverk har sedan år 1931 nedgått högst väsentligt, även om en viss stegring ägt rum under år 1935 i jämförelse med åren 1933—1934. Importsiffrorna för år 1935 motsvara dock endast omkring 60 procent av 1931 års siffror.

Beträffande nämnda importminskning anför generaltullstyrelsen, att densamma enligt dess förmenande icke hade sin förklaring i ökad konkurrensförmåga hos den inhemska pälsvarufabrikationen utan berodde på minskad konsumtion av pälsvaror. Av uppgifterna rörande den inhemska produktionen framginge nämligen, att även denna avsevärt nedgått sedan år 1931, churu icke i fullt samma utsträckning som importen.

Styrelsen har vidare erinrat, hurusom Sveriges pälsvaruarbetsgivareförening, föreningen Sveriges pälsvarugrossister och Sveriges körnsnärsmästareförening i skrivelse den 20 februari 1934 till riksdagens bevillningsutskott framhållit, bland annat, att de dåliga konjunkturerna i förening med det otillräckliga tullskyddet hårt drabbat pälsvarubranschen, som hade att uppvisa relativt stor arbetslöshet, och i anslutning härtill hemställt, att väsentligt högre tullskydd måtte införas för arbeten av pälsverk.

Beredda, hopsyddas skinn. Beträffande under tulltaxenr 313—315 upptagna arbeten av pälsverk har generaltullstyrelsen anfört i huvudsak följande:

Den i handelsstatistiken redovisade importen av de under dessa tulltaxenummer upptagna arbeten av pälsverk hade år 1933 haft ett värde av omkring 942,000 kronor.¹ Styrelsen hade beträffande de till nämnda tulltaxenummer hänförliga artiklar icke kunnat erhålla några för tullfrågans bedömande lämpliga tillverkningskalkyler, beroende på att en tillverkning inom

¹ För år 1934 946,500 kronor och för år 1935 827,800 kronor.

landet av de viktigaste artiklarna — hopsyddas skinn till s. k. tavlor eller foder — för närvarande icke vore lönande. Den i produktionsstatistiken redovisade inhemska tillverkningen utgjordes huvudsakligen av tillskurna besättningar, bräm, mattor och dylikt.

I saknad av uppgifter, som kunde läggas till grund för ett mera ingående bedömande av frågan om behovet av tullskydd, ansåge styrelsen sig vid tulltaxenr 313—314 kunna föreslå endast sådan höjning av de nuvarande tullsatserna, som vore betingad av de förordade ändringarna i tullsatserna för beredda pälsverk. Med hänsyn till att importen under tulltaxenr 315 vore jämförelsevis stor, syntes en något större förhöjning av tullsatsen vid detta nummer lämpligen böra genomföras. Man syntes nämligen hava anledning antaga, att en dylik höjning skulle kunna leda till en ökad tillverkning inom landet av s. k. tavlor av kanin, bisam och vissa andra slag av skinn. Vid beräkning av dessa tullhöjningar hade man att taga hänsyn till att ett betydande avfall uppkomme vid tillverkningen. Avfallets storlek växlade såväl för olika slag av skinn som för olika artiklar. Man syntes dock kunna beräkna, att avfallet i allmänhet uppginge till 30 å 35 procent. Enligt styrelsens mening borde sålunda vid en ökning av tullen för beredda, lösa pälsverk i överensstämmelse med förut angivna förslag tullsatserna för sådana arbeten av pälsverk, som fölle under nr 313—315, höjas med 200 kronor respektive 300 kronor och 250 kronor för 100 kilogram. Härigenom skulle tullsatserna vid dessa nummer, som nu utgjorde 300 kronor respektive 1,100 kronor och 550 kronor, komma att uppgå till 500 kronor respektive 1,400 kronor och 800 kronor för 100 kilogram.

Fullfärdiga persedlar. I fråga om fullfärdiga persedlar, ej särskilt nämnda, med pälsverk till övertyg eller foder, upptagna under tulltaxenr 316—322, har generaltullstyrelsen framhållit, att införseln under senare år nedgått, men att den alltså vore betydande och år 1933 representerat ett värde av nära 800,000 kronor.¹ De största siffrorna inom gruppen avsåge införseln under tulltaxenr 316, som huvudsakligen utgjordes av lamm-, get-, föl- och kalvkappor.

Efter att hava erinrat, hurusom styrelsen i ett den 27 januari 1934 avgivet yttrande till chefen för handelsdepartementet över en framställning från föreningen Sveriges pälsvarugrossister och Sveriges pälsvaruarbetsgivareförening angående tullen å fullfärdiga persedlar av pälsverk, framhållit, att nettotullskyddet för färdiga pälsvaror vore relativt lågt i jämförelse med det, som gällde för exempelvis konfektionsindustriens produkter, har styrelsen i detta sammanhang anfört:

Av styrelsen vid den nu föreliggande utredningen inhämtade upplysningar syntes giva stöd för den uppfattning, åt vilken styrelsen tidigare givit uttryck. Det mötte emellertid avsevärda svårigheter att från industriens representanter erhålla sådana uppgifter, som på ett konkret sätt belyste förhållandena för industrien i dess helhet och vilka kunde läggas till grund vid beräkningen av det tullskydd, som kunde vara erforderligt. Svårigheterna vore beroende därav, att ifrågavarande artiklar framställdes under mer eller mindre hantverksmässiga former och att i följd härav såväl det vid tillverkningen uppkomna avfallet som kostnadskalkylerna växlade högst avse-

¹ För år 1934 732,500 kronor och för år 1935 1,009,000 kronor.

värt för olika persedlar, även om de vore framställda av samma slags pälsverk. Vissa uppgifter hade likväl införskaffats rörande materialåtgången vid tillverkning av pälskappor och kragar. Av de kostnadskalkyler, som ställts till styrelsens förfogande, framginge, att det nuvarande nettotullskyddet vore jämförelsevis lågt i förhållande till framställningskostnaderna men mycket varierande för olika slags plagg. Den stora variationen vore emellertid till en del beroende därpå, att uppgifterna erhållits från företag å skilda orter inom landet med olika fabrikationskostnader.

Vidare har generaltullstyrelsen framhållit, att vissa justeringar av tullskyddet för fullfärdiga persedlar syntes vara motiverade, men förklarat, att styrelsen icke funne anledning föreligga att vidtaga så stora förhöjningar, som från fabrikanthåll påyrkats i den förut berörda framställningen till bevilningsutskottet vid 1934 års riksdag.

Rörande under utredningen framkomna förslag till ändringar i tulltaxeringen av nu ifrågakomna slag av arbeten av pälsverk har generaltullstyrelsen anfört huvudsakligen följande:

Vid 1922 års riksdag hade, såsom förut omnämnts, en sådan differentiering i tullbeskattningen vidtagits, att vissa fullfärdiga persedlar av pälsverk med övertyg eller foder av spånadsvara, innehållande silke, blevo belagda med högre tull än motsvarande persedlar med övertyg eller foder av annat spånadsämne. Av importsiffrorna för tulltaxenr 317—322 framginge, att den ojämförligt största delen av de införda pälsverken enligt dessa nummer vore försedda med foder eller övertyg av siden. I anledning härav kunde ifrågasättas, huruvida icke de olika grupperna nu lämpligen borde sammanföras under enhetliga tullsats. Då emellertid tullskillnaden sakligt sett måste anses fullt motiverad och import av persedlar utan sidenfoder förekomme, ansåge styrelsen, att den nuvarande uppdelningen tills vidare borde bibehållas. Anledning förefunnes även numera att genomföra nämnda differentiering för tulltaxenr 316, enär från utlandet införda får-, lamm- och fölkappor i stor utsträckning vore försedda med sidenfoder.

Sammanslutningarna inom pälsvarubranschen hade i förut omnämnda skrivelse till riksdagens bevilningsutskott yrkat, dels att pälsvaror, i vilka inginge olika skinnslag, skulle förtullas efter vad som gällde för det högst tullbeskattade skinnslaget, dels ock att klädespersedlar av spånadsvara, i vilka inginge pälsskinn, skulle tulltaxeras enligt vad som vore stadgat för delvis bearbetade persedlar av pälsverk (tulltaxenr 313, 314 och 315). Detta yrkande vore enligt nu gällande bestämmelser delvis tillgodosett genom förordningen den 27 april 1934 (nr 92), vari stadgades, att persedlar av pälsverk i de fall, då de vore försedda med krage, uppslag eller annan besättning av pälsverk, hänförliga till tulltaxenr 311 (bäver, chinchilla, hermelin etc.), skulle tulltaxeras efter vad i tulltaxenr 319—320 stadgas. Framställningen innebure sålunda en utvidgning av denna bestämmelse att gälla även för under tulltaxenr 316 (av får, gasell, get etc.) fallande persedlar, som vore försedda med krage, uppslag eller annan besättning av pälsverk av i tulltaxenr 310 (kanin eller hare) eller 312 (»andra slag») angivna slag. Ehuru anledning kunde föreligga till en något högre tullbeskattning, ansåge styrelsen emellertid skäl icke förefinnas för en sådan höjning av tullsatsen, som skulle bliva följden av den föreslagna bestämmelsen, och då införande av särskild tullsats för persedlar av förevarande slag skulle ytterligare komplicera tulltaxeringen, funne styrelsen sig icke böra förorda annan ändring av tullskyddet för ifråga-

varande persedlar än som skulle bliva en följd av styrelsens allmänna förslag till ökat tullskydd för pälsverksindustrien. Det framställda yrkandet angående ändring i tulltaxeringen av klädespersedlar av spånadsvara, i vilka inginge pälskinn, avsåge huvudsakligen damkappor av ylletyg med besättning av pälsverk. Enligt förordningen den 27 april 1934 utginge för närvarande en tilläggstull av 15 procent å varuvärdet för sådana klädespersedlar av vävnad, som vore försedda med krage, uppslag eller annan besättning av pälsverk, hänförliga till nr 311 (bäver, chinchilla, hermelin etc.). Kappor med pälsverksbesättning torde i regel vara försedda med sidenfoder, i vilket fall tullen vanligen vore högre än den tull, som enligt de av styrelsen föreslagna tullsatserna för delvis bearbetade persedlar av pälsverk skulle komma att utgå för dylika kappor. Anledning syntes därför icke föreligga att här vidtaga någon ändring i begärd riktning.

I anslutning till de förordade höjningarna av tullsatserna för beredda pälsverk och delvis bearbetade persedlar samt med stöd av det resultat, som den verkställda utredningen lämnat, har generaltullstyrelsen i fråga om tulltaxenr 316—322 föreslagit,

dels att nr 316 uppdelas i två nummer (316: 1 och 316: 2), det förra numret avseende persedlar med övertyg eller foder av spånadsvara, innehållande silke, och det senare numret andra persedlar,

dels ock att tullsatserna höjas

vid nr 316: 1 från	600	kronor till	1,000	kronor för	100	kilogram
» » 316: 2 »	600	» »	800	» » » »		
» » 317 »	1,100	» »	1,600	» » » »		
» » 318 »	900	» »	1,400	» » » »		
» » 319 »	1,650	» »	2,200	» » » »		
» » 320 »	1,450	» »	2,000	» » » »		
» » 321 »	1,100	» »	1,600	» » » »		
» » 322 »	900	» »	1,400	» » » »		

Det procentuella förhållandet mellan dessa högre tullsatser samt tillverknings-, manufakturings- och arbetskostnaderna för vissa kappor och kragar, beträffande vilka tillverkningskalkyler ställts till generaltullstyrelsens förfogande, framgår av följande tabell.

Tulltaxe- nr	V a r u s l a g	Nettotullskydd enligt styrelsens förslag i % av		
		tillverknings- kostnaden	manufaktu- rerings- kostnaden	arbets- kostnaden
316	Lammskinnskappa	6.3	16.4	22.4
»	Kalvskinnskappa	11.9	21.0	31.0
317	Kaninkappa	9.5	32.3	46.8
321	Nutriakappa	1.7	8.7	17.3
»	Persiankappa (halvpersian)	2.0	13.4	30.6
»	Bisamkappa (rasé)	3.6	19.2	26.7
»	Bisamryggkappa	7.7	17.4	50.3
»	Skunkkrage	2.9	6.7	27.8

Tilläggstullar. I sin utredning har generaltullstyrelsen även upptagit frågan om nu gällande tilläggstull vid tulltaxenr 307, 311, 314, 319 och 320 samt meddelat, att från olika håll inom pälsvarubranschen yrkande framställts, att tilläggstullen måtte borttagas och de nuvarande viktullsatserna i stället höjas i motsvarande grad.

För egen del har styrelsen i denna fråga — under förmälan att ifrågavarande tilläggstull inbragte mellan 40,000 och 50,000 kronor för år, varför dess bibehållande icke hade någon större statsfinansiell betydelse — framhållit, att de av tilläggstullen drabbade varuslagen vore typiska lyxvaror och att någon viktullsats icke lämpligen kunde ersätta den nu utgående värdetullen. Styrelsen funne sig därför icke kunna förorda bifall till yrkandet om tilläggstullens borttagande.

I detta sammanhang har generaltullstyrelsen även berört frågan om tull å vissa levande djur samt därvid anfört följande:

I samband med införandet av förenämnda tilläggstull för pälsvaror åsattes vissa levande djur, nämligen bäver, chinchilla, hermelin, mård, närts, vit-, blå-, svart-, silver- och korsräv, sobel, utter samt iller och mink (ur tulltaxe-nr 6; ur statistiskt nr 11) en tull av 15 procent å värdet. Denna tull syntes huvudsakligen hava tillkommit för att icke tilläggstullen å oberedda skinn av nämnda djurslag skulle kunna kringgås. Tullen drabbade emellertid för närvarande praktiskt taget endast sådana djur (främst silverrävar), som infördes av rävuppfödare för att användas såsom avelsdjur. Värdet å dylika djur vore mångdubbelt högre än det värde, som själva pälsverket ägde. Från representanter för rävuppfödarna hade därför anförts klagomål över den extra beskattning, som sålunda drabbade en näringsgren, vilken exporterade 80 å 90 procent av sin produktion av pälsverk. Enär dessa klagomål syntes värda beaktande, förordade styrelsen, att undantag från nyssnämnda tull medgäves för avelsdjur. Infördes sådant undantag, erfordrades särskilda bestämmelser därom, att varuhavare, som ville komma i åtnjutande av tullfriheten, till tullmyndigheterna skulle avlämna visst intyg i den ordning, som i 20 § av tillämpningsföreskrifterna till tulltaxeförordningen vore stadgat.

Slutligen har generaltullstyrelsen i fråga om de föreslagna tullhöjningarnas betydelse ur handelspolitiska synpunkter framhållit, att de tullförhöjningar, som förordats, icke avsåge nummer i tulltaxan, som berördes av något av de nu gällande handelsfördragen mellan Sverige och främmande makter, samt att de svenska tullsatserna även vid bifall till styrelsens förslag i regel komme att bli avsevärt lägre än gällande tullsats i de länder, från vilka import ägde rum.

Generaltullstyrelsens utredning utmynnar i en hemställan

att den vid tulltaxeförordningen fogade tulltaxan måtte beträffande pälsverk och arbeten därav erhålla ändrad lydelse på sätt framgår av ett vid styrelsens utlåtande fogat förslag,

att vad i förordningen den 14 februari 1933 (nr 39) med ytterligare tillägg till gällande tulltaxa stadgas beträffande tilläggstull å pälsverk och arbe-

ten därav av persian (ur statistiskt nr 676, 680, 683, 688 och 689) måtte förklaras skola upphöra att gälla,

samt att till rubriken för vissa levande djur (ur tulltaxenr 6; ur statistiskt nr 11) i förordningen den 31 januari 1932 (nr 15) med tillägg till gällande tulltaxa måtte fogas en anmärkning av innehåll, att tull icke skall utgå för avelsdjur.

Över generaltullstyrelsens förslag har kommerskollegium, efter remiss, den 20 februari 1935 avgivit utlåtande samt därvid tillika överlämnat från Stockholms handelskammare, handelskammaren i Göteborg, Skånes handelskammare samt Smålands och Blekinge handelskammare inhämtade yttranden, varjämte under ärendets beredning i finansdepartementet inkommit ytterligare vissa skrifter i ämnet.

Stockholms handelskammare har anfört i huvudsak följande:

Att avväga tullskyddet för varor i olika stadier av beredningen stötte givetvis på svårigheter, då de olika näringsidkarnes intressen ofta stode gentemot varandra. Särskilt i föreliggande fall vore det svårt att erhålla sådana uppgifter, som på ett konkret sätt belyste förhållandena för industrien i dess helhet och vilka kunde läggas till grund för bedömande av det tullskydd, som kunde vara erforderligt. Då ifrågavarande artiklar framställdes under mer eller mindre hantverksmässiga former, växlade kostnadskalkylerna högst avsevärt för olika persedlar även om de vore framställda av samma slags pälsverk.

Från representanter för pälsvarutillverkningen, till vilka handelskammaren vänt sig, hade handelskammaren fått del av ett förslag, som från samma håll redan framlagts för generaltullstyrelsen. I detta förslag påyrkades framförallt en sådan omläggning av tulltaxeringen, att den efter varuvärdet beräknade tilläggstullen borttoges och kompensation bereddes genom motsvarande förhöjning av viktullen.

Handelskammaren, som visserligen ansåge viktullarna i princip vara att föredraga framför värdetullar, hade dock ej kunnat ansluta sig till det sålunda framlagda förslaget, som kunde komma att fastläsa en tullbeskattning, vilken borde vara provisorisk. I anledning härav hade handelskammaren hemställt till näringens representanter att i nuvarande situation avstå från yrkandet om värdetullarnas borttagande och endast uttala sig om de av generaltullstyrelsen föreslagna tullsatserna. I anslutning till denna handelskammarens anhållan hade näringens representanter för oberedda pälsverk, hänförliga till tulltaxenr 308, föreslagit en lägre tullsats än generaltullstyrelsen tänkt sig men däremot för arbeten av pälsverk, fallande under tulltaxenr 315, ävensom för fullfärdiga persedlar (tulltaxenr 316) påyrkat avsevärt högre tullsatser än generaltullstyrelsen föreslagit.

Då handelskammaren för egen del vore tveksam om lämpligheten av de sålunda ifrågasatta förändringarna, ansåge sig handelskammaren böra tillstyrka generaltullstyrelsens förslag. Sådant detta i sin helhet utformats syntes det vara ägnat att häst tillgodose de olika intressen, som förtjänade beaktande.

Handelskammaren i Göteborg har icke funnit något att principiellt erinra mot generaltullstyrelsens förslag men anser dock de föreslagna tullsatserna väl höga och knappast tillräckligt motiverade genom den verkställda utredningen.

Skånes handelskammare framför å den inhemska pälsvaruindustriens liksom konfektionsindustriens vägnar starka betänkligheter mot den av generaltullstyrelsen till skydd för beredningsindustrien föreslagna höjningen av tullsatserna för beredda lösa pälsverk (tulltaxenr 309—312), och särskilt i vad avser tulltaxenr 309: lösa pälsverk av får, gasell, get o. s. v. Förslaget beträffande ökning av tullsatserna för arbeten av pälsverk (tulltaxenr 313—322) biträdades däremot av handelskammaren, som därutöver ifrågasätter en viss ytterligare höjning av tullen för färdiga persedlar av får, gasell, get m. m. (tulltaxenr 316), varigenom en viss ytterligare utökning av den inhemska pälsvaruindustriens avsättning på bekostnad av importen borde kunna möjliggöras.

Smålands och Blekinge handelskammare har inhämtat yttrande från fyra firmor i Tranås, representerande olika grenar av pälsindustri, nämligen pälsskinnberedning, pälsvaruindustri och pälskonfektion. Dessa firmor hemställa om vissa ändringar i de av generaltullstyrelsen föreslagna tullsatserna. För oberedda pälsverk, andra slag (tulltaxenr 308) — med undantag för pälsverk av kanin eller hare utan huvud och tassar, beträffande vilka föreslås oförändrad tullsats 150 kronor — påyrkas en nedsättning av tullen till 75 kronor per 100 kilogram. För beredda, lösa pälsverk av får, gasell, get etc. (tulltaxenr 309) föreslås en tull av 250 kronor samt för beredda, hopsydda skinn ävensom delvis bearbetade persedlar (tulltaxenr 313) en tull av 750 kronor per 100 kilogram. För fullfärdiga persedlar av får, get, gasell etc. (tulltaxenr 316: 1 och 316: 2) slutligen förordas förhöjningar till respektive 1,500 kronor och 1,200 kronor. Handelskammaren har för egen del biträtt de hörda firmornas förslag såvitt angår tulltaxan 309, 313 och 316. Beträffande tulltaxenr 308 synes handelskammarens uttalande i princip innebära ett yrkande om tullfrihet för dessa pälsverk.

Kommerskollegium har anfört i huvudsak följande:

Det ville synas kollegium, som om den av generaltullstyrelsen verkställda, i såväl rent sakligt som tulltekniskt hänseende synnerligen grundliga utredningen lett till ett resultat, som i det stora hela kunde betecknas såsom en lämplig avvägning mellan de skilda anspråken och intressebeträffningarna. Kollegium ville i betraktande härav inskränka sig till några erinringar rörande vissa punkter, berörda i de till kollegium inkomna yttrandena eller eljest fallande inom området för de intressen, kollegium hade att företräda.

Vad först beträffade det från flera håll framförda yrkandet på tullfrihet eller tullnedsättning å oberedda pälsverk, andra slag (tulltaxenr 308), syntes detta yrkande, bland annat av statsfinansiella skäl, knappast böra vinna beaktande i annan mån än som av generaltullstyrelsen föreslagits beträffande skinn av kanin och hare med kvarsittande huvud och tassar. Å andra sidan ställde sig kollegium något tveksamt i fråga om den föreslagna avsevärda tullförhöjningen (från 25 kronor till 150 kronor per 100 kilogram) beträffande tulltaxenr 309: beredda, lösa pälsverk av får, gasell, get o. s. v.

Med hänsyn till vad som anförts i inlagan till Stockholms handelskammare beträffande den föreslagna tullförhöjningen under tulltaxenr 315 skulle möjligen någon tvekan kunna göras gällande rörande lämpligheten av att över

huvud taget vidtaga någon tullförhöjning på denna punkt. Då emellertid generaltullstyrelsens förslag härutinnan ej från andra närmast intresserade håll mött gensaga, ansåge sig kollegium böra biträda detsamma, liksom även övriga punkter i det remitterade förslaget.

Den utredning, för vilken redogörelse lämnats i det föregående, har i enlighet med 1934 års riksdags hemställan gått ut på en revidering av tullsatserna för såväl pälsverk som arbeten därav under beaktande av de olika berättigade intressen, som därav kunna beröras. Det av generaltullstyrelsen i detta avseende framlagda förslaget har, såsom av det anförda framgår, i stort sett tillstyrkts av kommerskollegium. Även jag är av den uppfattningen, att en ändring av tulltaxan beträffande pälsverk och arbeten därav bör komma till stånd i huvudsaklig överensstämmelse med styrelsens förslag. Departementss-
chefen.

Vad först angår den av generaltullstyrelsen föreslagna ändringen beträffande pälsverkens gruppering i tulltaxan innebär förslaget, att till gruppen »andra slag» av pälsverk skulle komma att överflyttas dels pälsverk av räv (annan än vit-, blå-, svart-, silver- och korsräv), dels pälsverk av persian. Förstnämnda slag av pälsverk är för närvarande upptaget bland de tullfria respektive de lägst tullbeskattade pälsverken, medan persian enligt nu gällande bestämmelser inrymmes bland de högst tullbelagda, de s. k. ädelpälsverken. De av generaltullstyrelsen ur tullteknisk synpunkt åberopade skälen för den föreslagna överflyttningen av pälsverk av persian förefalla att vara så tungt vägande, att jag icke vill motsätta mig den av styrelsen förordade ändringen, ehuru pälsverk av persian onekligen på grund av sitt höga värde är att hänföra till gruppen lyxvaror eller mera umbärliga varor, varför den nuvarande tullbeskattningen därav sakligt sett får anses fullt motiverad. Mot styrelsens förslag till överflyttning av pälsverk av vissa slag av räv har jag icke heller något att erinra.

Av utredningen framgår, att de tullar, som avse att bereda skydd åt den inhemska industrien för beredning av pälsverk, för närvarande icke äro avvägda på ett tillfredsställande sätt, i det att industrien vid beredning av vissa slag av pälsverk måste räkna med tullbelastning i stället för nettotullskydd. I de fall, då nettotullskydd förefinnes, är detsamma i regel relativt obetydligt.

Till avhjälpande av dessa brister i tullbeskattningshänseende erbjuda sig tvenne utvägar, antingen en höjning av tullsatserna beträffande beredda pälsverk, hänförliga till tulltaxenr 310—312, eller ock en nedsättning av tullsatserna för oberedda pälsverk, fallande under tulltaxenr 307—308. För beredda pälsverk av får, gasell etc. (tulltaxenr 309) kan ett förstärkt skydd för beredningen endast erhållas genom tullhöjning. Generaltullstyrelsen har föreslagit en genomgående höjning av tullarna å beredda skinn. För utjämning av nuvarande negativa tullskydd har beträffande oberedda pälsverk av kanin eller hare med kvarsittande huvud och tassar dessutom sänkning av tullen från 150 till 75 kronor för 100 kilogram föreslagits, under det att någon ändring av tullsatserna för övriga slag av oberedda pälsverk icke ifrågasatts.

Vissa skäl tala onekligen för att tullfrihet eller tullnedsättning i så stor utsträckning som möjligt införes för oberedda skinn. Jag delar emellertid den uppfattning, som kommit till uttryck i generaltullstyrelsens utlåtande, att nu utgående tullar å oberedda pälsverk tills vidare böra kvarstå oförändrade, med undantag för den förutnämnda justeringen av tullsatsen å vissa slag av oberedda kanin- eller harskinn. I likhet med generaltullstyrelsen anser jag mig vidare icke kunna förorda det av svenska fåravelsföreningen framlagda förslaget om tullbeläggning av de för närvarande tullfria oberedda får- och lammskinnen. Generaltullstyrelsen har i detta hänseende bland annat framhållit, att det stöd från statsmakternas sida, av vilket den svenska fåraveln kunde vara i behov, borde lämnas denna näringsgren på annat sätt än genom införande av tull å de oberedda skinnen. Jag erinrar härvid om det anslag, som på Kungl. Maj:ts förslag av innevarande års riksdag beviljats för fåravelns befrämjande inom landet.

Jag ansluter mig till den av generaltullstyrelsen uttalade uppfattningen, att de brister, som föreligga med avseende på pälsverksberedningsindustriens tullskydd, böra avhjälpas genom höjningar av nu gällande tullsatser för beredda, lösa pälsverk (tulltaxenr 309—312). Vad först angår beredda pälsverk hänförliga till tulltaxenr 309 (av får, gasell etc.) har en höjning av tullsatsen från 25 kronor till 150 kronor för 100 kilogram blivit av styrelsen föreslagen. Från beredningsindustriens målsmän har framhållits, att denna höjning vore alltför låg, särskilt med hänsyn till den stora förbrukningen av färger och kemikalier vid beredningen av dessa skinn. Å andra sidan hava betänkligheter mot nämnda tullhöjning bland annat uttalats av Skånes handelskammare ur konfektionsindustriens intressesynpunkt. Den föreslagna tullsatsen motsvarar enligt av generaltullstyrelsen inhämtade uppgifter i medeltal något över 13 procent av den sammanlagda färgnings- och beredningskostnaden. Denna procentsats kan visserligen synas tämligen låg, men av handelspolitiska hänsyn anser jag mig icke böra gå utöver generaltullstyrelsens förslag. Jag kan dock icke heller förorda lägre tullsats än den av generaltullstyrelsen föreslagna. Det torde böra framhållas, att medelvärdet för importerade pälsverk hänförliga till tulltaxenr 309 uppgår till omkring 25 kronor för kilogram, varför en tull av 1 krona 50 öre per kilogram näppeligen kan medföra några egentliga olägenheter för konfektionsindustrien.

Mot styrelsens förslag om höjning av tullsatsen vid tulltaxenr 310 och 312 från 300 till 400 kronor för 100 kilogram hava ävenledes invändningar framförts med yrkanden i olika riktningar. För egen del ansluter jag mig till generaltullstyrelsens förslag såväl i fråga om dessa nummer som beträffande de under tulltaxenr 311 fallande s. k. ädelpälsverken. Den nya tullsatsen skulle enligt i styrelsens utredning lämnade siffror för till tulltaxenr 310 och 312 hänförliga varor komma att motsvara för såväl beredda som färgade pälsverk 13—20 procent av sammanlagda berednings- och färgningskostna-

den samt för endast beredda pälsverk 26—33 procent av beredningskostnaden.

Generaltullstyrelsen uttalar, att den svenska pälsvarufabrikationen i jämförelse med konfektionsindustrien åtnjuter ett relativt lågt tullskydd, och styrelsen föreslår även vissa höjningar av tullsatserna för arbeten av pälsverk utöver dem, som äro direkt betingade av förslagen om tullhöjningar för beredda pälsverk. De av generaltullstyrelsen sålunda framlagda förslagen anser jag mig i huvudsak kunna biträda.

Under tulltaxenr 315 falla huvudsakligen hopsyddas skinn till s. k. tavlor och foder samt tillskurna besättningar av bisam och kanin etc. Tullsatsen vid detta nummer utgör för närvarande 550 kronor för 100 kilogram. Under åberopande av den relativt stora importen samt angelägenheten av att en ökad tillverkning av dylika varuslag kommer till stånd inom landet har generaltullstyrelsen förordat en till 800 kronor för 100 kilogram förhöjd tullsats. I en vid Stockholms handelskammars yttrande fogad skrivelse hava representanter för pälsvarutillverkningen yrkat, att förberörda tullsats måtte höjas till 1,200 kronor för 100 kilogram. I motiveringen härför framhålles, att den av generaltullstyrelsen föreslagna förhöjningen icke skulle bereda industrien möjlighet att upptaga tillverkningen av förut omnämnda halvfabrikat. Vidare anföres, att, därest tullen icke kunde höjas till nämnda belopp, den nuvarande tullsatsen av 550 kronor för 100 kilogram borde bibehållas, emedan den av styrelsen föreslagna tullsatsen endast skulle fördyra varorna ifråga utan att bereda industrien någon verklig hjälp. Tillräckliga skäl för en höjning av ifrågavarande tullsats utöver vad styrelsen föreslagit hava enligt min mening icke förebragts, men å andra sidan synes det lämpligt, att tullen vid tulltaxenr 315 höjes med endast 150 kronor eller till 700 kronor för 100 kilogram. Denna förhöjning motsvarar ungefär den föreslagna höjningen av tullen för beredda pälsverk hänförliga till tulltaxenr 310 och 312.

Med avseende å varugruppen »fullfärdiga persedlar av pälsverk» hava från flera håll framställts förslag om höjning av tullsatsen för färdiga persedlar av pälsverk av får, gasell etc. (tulltaxenr 316). Importen av till detta nummer hänförliga varor är betydande och har under de senare åren visat bestämd tendens till ökning. Importstatistiken för åren 1933—1935 lämna följande uppgifter å kvantiteter och värden:

	Kg.	Värde kr.
Ar 1933	4,827	23,957
» 1934	7,380	413,466
» 1935	12,263	687,970

Generaltullstyrelsen har föreslagit, att den nu utgående tullen av 600 kronor för 100 kilogram måtte höjas, för persedlar försedda med sidenfoder till 1,000 kronor för 100 kilogram och för andra persedlar till 800 kronor för 100 kilogram. De pälsvaror, som falla under tulltaxenr 316, kunna som regel

icke räknas till de mera lyxbetonade, även om vissa av dessa varor hava höga värden. Jag anser därför i likhet med generaltullstyrelsen, att en viss försiktighet bör iakttagas, då fråga är om höjning av tullsatserna för dessa pälsverk eller arbeten därav. Särskilt för sidenfodrade plagg bör dock den föreslagna tullsatsen kunna verksamt bidra till ökad inhemsk produktion.

Med det undantag, som förut nämnts, biträder jag alltså de av generaltullstyrelsen föreslagna tullsatserna för tulltaxenr 313—322.

Den tilläggstull av 15 procent av varuvärdet, vilken år 1932 infördes för s. k. ädelpälsverk samt arbeten av dylika pälsverk (tulltaxenr 307, 311, 314, 319 och 320) har ur statsfinansiell synpunkt icke blivit av någon större betydelse, i det att tullintäkterna av densamma under åren 1932—1935 endast uppgått till omkring 36, 38, 47 och 50 tusen kronor. Därest det av mig biträdda förslaget angående borttagande av pälsverket persian från dessa tulltaxenummer genomföres, komma inkomsterna av tilläggstullen säkerligen att nedgå högst väsentligt. Vid genomförande av denna ändring skulle sålunda tilläggstullen ur statsfinansiell synpunkt komma att bliva av än mindre betydelse än för närvarande är fallet. På av generaltullstyrelsen anförda skäl anser jag emellertid, att tullen ifråga, åtminstone tillsvidare, bör utgå för andra hithörande pälsverk än persian.

Jag är slutligen ense med generaltullstyrelsen därom, att den samtidigt med tilläggstullen å pälsverk införda tullen å vissa levande djur (ur tulltaxenr 6; ur statistiskt nr 11) bör bortfalla för sådana djur, vilka införas för avelsändamål.

En jämförande sammanställning, av nu gällande och föreslagna tullsatser för pälsverk och arbeten därav torde såsom bilaga få fogas till protokollet i detta ärende.

Dag för ikraftträdandet av de av mig nu förordade nya bestämmelserna torde böra bestämmas av Kungl. Maj:t.

Med återopande av vad jag sålunda anført och då proposition i ärendet jämlikt § 54 riksdagsordningen torde kunna avlåtas utan hinder av att den för propositioners avlämnande till riksdagen i allmänhet stadgade tid gått till ända, hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen besluta

1:o) att den vid tulltaxeförordningen den 4 oktober 1929 (nr 316) fogade tulltaxan beträffande pälsverk och arbeten därav skall erhålla följande ändrade lydelse:

		Tull för 100 kg kronor
<i>C. Pälsverk.</i>		
Pälsverk:		
oberedda:		
306	av får, gasell, get, hjort, hund, isbjörn, katt, ren, rådjur, schakal, varg och älg; ävensom av säl, ej hänförliga till nr 307	fria
<i>Anm.</i> Såsom pälsverk av får anses icke astrakan, persian, s. k. halvpersian och tibet, ej heller s. k. Salzfelle.		
307	av bäver, chinchilla, hermelin, mård, närts, vit-, blå-, svart-, silver- och korsräv, sobel, äkta säl samt utter	350: —
308	andra slag	150: —
<i>Anm.</i> För pälsverk, oberedda, av kanin eller hare, med kvarsittande huvud och tassar utgår tullen med 75 kr. för 100 kg.		
beredda, lösa:		
309	av får, gasell, get, hjort, hund, häst- eller nötkreatur, isbjörn, katt, ren, rådjur, schakal, varg och älg; ävensom av säl, ej hänförliga till nr 311.....	150: —
310	av kanin eller hare.....	400: —
311	av bäver, chinchilla, hermelin, mård, närts, vit-, blå-, svart-, silver- och korsräv, sobel, äkta säl samt utter	800: —
312	andra slag	400: —
<i>D. Arbeten av pälsverk.</i>		
Arbeten av pälsverk:		
beredda, hopsyddas skinn samt delvis bearbetade persedlar, foder, tillskurna besättningar, bräm och mattor med eller utan sömnadsarbete härunder inbegripna:		
313	av får, gasell, get, hjort, hund, häst- eller nötkreatur, isbjörn, katt, ren, rådjur, schakal, varg och älg; ävensom av säl, ej hänförliga till nr 314	500: —
314	av bäver, chinchilla, hermelin, mård, närts, vit-, blå-, svart-, silver- och korsräv, sobel, äkta säl samt utter	1 400: —
315	andra slag, konstgjorda svansar härunder inbegripna	700: —

		Tull för 100 kg kronor
	fullfärdiga persedlar, ej särskilt nämnda, med päls- verk till övertyg eller foder:	
	av får, gasell, get, hjort, hund, häst- eller nöt- kreatur, isbjörn, katt, ren, rådjur, schakal, varg och älg; ävensom av säl, ej hänförliga till nr 319—320:	
316: 1	med övertyg eller foder av spånadsvara, in- nehållande silke E	1 000: —
316: 2	andra E	800: —
	av kanin eller hare:	
317	med övertyg eller foder av spånadsvara, in- nehållande silke E	1 600: —
318	andra E	1 400: —
	av bäver, chinchilla, hermelin, mård, närts, vit-, blå-, svart-, silver- och korsräv, sobel, äkta säl samt utter:	
319	med övertyg eller foder av spånadsvara, in- nehållande silke E	2 200: —
320	andra E	2 000: —
	andra slag:	
321	med övertyg eller foder av spånadsvara, in- nehållande silke E	1 600: —
322	andra E	1 400: —

2:o) att vad i förordningen den 14 februari 1933 (nr 39) med ytterligare tillägg till gällande tulltaxa stadgas beträffande tilläggstull å pälsverk och arbeten därav av persian (ur statistiskt nr 676, 680, 683, 688 och 689) skall upphöra att gälla;

3:o) att till rubriken för vissa levande djur (ur tulltaxenr 6; ur statistiskt nr 11) i förordningen den 31 januari 1932 (nr 15) med tillägg till gällande tulltaxa skall fogas en anmärkning, varigenom förordningen i berörda del erhåller följande ändrade lydelse:

Tulltaxe- nr	Statistiskt nr	V a r u s l a g	Tull för 100 kg kronor
ur 6	ur 11	<p>Levande djur, ej särskilt nämnda:</p> <p>bäver, chinchilla, hermelin, mård, närts, vit-, blå-, svart-, silver- och korsräv, sobel, utter samt iller och mink 100 kr.</p> <p>Anm. För avelsdjur skall tull icke utgå.</p>	15: —

4:o) att de nya bestämmelserna skola träda i kraft å dag, som Kungl. Maj:t bestämmer.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

H. Wihlborg.

Jämförelse mellan nu gällande och föreslagna tullsatser för pälsverk och varor därav.

V a r u s l a g	oberedda (tulltaxenr 293, 306— 308)	beredda lösa (tulltaxenr 309—312)	delvis be- arbetade persedlar (tulltaxenr 313—315)	fullfärdiga persedlar	
				med över- tyg etc. inneh. silke (tulltaxenr 316, 317, 319, 321)	andra (tulltaxenr 316, 318, 320, 322)
Pälsverk:					
av får, gasell, get, hjort, hund, häst- eller nötkreatur, isbjörn, katt, ren, rådjur, schakal, varg och älg; ävensom säl, annan än äkta säl					
tullsats för 100 kg:					
nu gällande kr.	fria	25: —	300: —	600: —	600: —
föreslagen kr.	fria	150: —	500: —	1,000: —	800: —
av bäver, chinchilla, hermelin, mård, närts, vit-, blå-, svart-, silver- och korsräv, sobel, äkta säl samt utter					
tullsats för 100 kg:					
nu gällande kr.	350: —	600: —	1,100: —	1,650: —	1,450: —
100 kr.	15: —	15: —	15: —	15: —	15: —
föreslagen kr.	350: —	800: —	1,400: —	2,200: —	2,000: —
100 kr.	15: —	15: —	15: —	15: —	15: —
av rävar, annan än vit-, blå-, svart-, silver- och korsräv					
tullsats för 100 kg:					
nu gällande kr.	fria	25: —	300: —	600: —	600: —
föreslagen kr.	150: —	400: —	700: —	1,600: —	1,400: —
av persian					
tullsats för 100 kg:					
nu gällande kr.	350: —	600: —	1,100: —	1,650: —	1,450: —
100 kr.	15: —	15: —	15: —	15: —	15: —
föreslagen kr.	150: —	400: —	700: —	1,600: —	1,400: —
»andra slag»					
tullsats för 100 kg:					
nu gällande kr.	150: —	300: —	550: —	1,100: —	900: —
föreslagen kr.	150: —	400: —	700: —	1,600: —	1,400: —

¹ För oberedda pälsverk av kanin eller hare, som införas med huvud och tassar kvarsittande, förordas en tullsats av 75 kronor för 100 kilogram.